

основната форма, без да нарушават свършената ѝ простота. Тези ушички добре се свързват с плетената тръстикова дръжка, която едновременно и хармонира, и разнообразява доминиращото въздействие на керамичния материал. С не по-малко чувство са намерени като функция и форма чашите, допълващи сервиза. Към тази поредица спадат и няколко сервиза със зооморфна форма на шишето, чието духовито хрумване внася едно раздвижване и свежест в твърде консервативната концепция за този вид посъдини. Към същия период се отнасят и многото купи с различна големина, дълбочина и разлатост, които Пепа Величкова разработва като развитие и съвременна интерпретация на нашата традиционна паница и гювеч, съдове с твърде разнообразно приложение в дома. Дълбоките конически форми с правостенна образуваща преминават в по-отворени и разлати съдове с леко огънати стени, докато стигнат до широки, почти плоски блюда, предлагащи богати възможности за украса.

Тук се явява един нов момент в творчеството на Пепа Величкова. Едновременно с монохромното глазурно покритие тя започва да употребява и полихромна украса на повърхността на съдовете. Проста, пръстеновидна, свързана с ротативния характер на шишетата и вазите, тази украса в блюдата добива значително по-свободна и богата разработка. Тя е изпълнена от разноцветни плътни глазури, сред които бялото се явява особено характерно. Това е преходният момент към един нов период в творчеството на Пепа Величкова, период, който обхваща цялата ѝ по-нататъшна творческа дейност. Вече сигурна в овладените изразни възможности на формата, тя се отказва от досегашните ограничения, за да даде пълен израз на своя жизнерадостен темперамент, богатата фантазия, на своето влечение към свежите багри и свободно писаната орнаментика. Особеният вкус към светлите полихромни тоналности я довежда в нейните търсения до майоликата. Срещата на Пепа Величкова с нея е не само нов етап в нейното творчество, но и съществен принос в развитието на нашата съвременна керамика, която се обогатява с възможностите на една неразработена дотогава у нас техника. Керамичката взема класическата майоликова техника и я разработва по свой начин, като успява да постигне особена връзка с техниката на бялото ангобно покритие, така характерно за нашата народна керамика. Към тази техника художничката проявява особена чувствителност и я разработва успоредно с майоликовата. И двете имат едно и също предназначение — те създават бяло покритие на цветния череп, което служи за светла подложка, позволяваща най-разнообразно декоративно изписване, като се започне с чертата, драскана при ангобата и писана с тънка четка при майоликата, и се достигне до богато нюансираните в цветни и тонални стойности петна, било строги, било притежаващи свободната и непосредствена ръкописна следа на четката. Майоликата притежава една богата гама от плътни пастелни